Cor cordium

2)

Тъмнотѣ тишина. Въ вълшебна дрямота
Свѣтъ небесен, сънен съ долния миръ.
Изгрелий мъдъ на бронзовѣ тоги
Едрий сфинкс гади тайнствено говори;
на бѣдствата го бъ дългобрадий говорѣ...
Редъ Фараони на всевѣчовечий сонъ,
Бледнѣтъ и гаснатъ сиятъ звѣздитѣ,
Отлетели во безмерна лазурна.

II Изгрелий вѣтъ подъ нощта вълнение;
~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ 3) ~~[illegible]~~ примрежи
2) Обгръщатъ се затъгнато весела
Тъмнини, ~~[illegible]~~.
~~Се [illegible]~~
~~[illegible]~~ Забелѣтъ черно
Що редъ редъ, ~~[illegible]~~ цедрени, прилъгано
~~[illegible]~~ се ~~[illegible]~~ Се стоятъ и свирещо над
~~[illegible]~~ единъ прозорецъ:
— Да, да не бъдете сладъ! А защо,
Съ кръв обуяни, очи обетъ се тие,
да бъдетъ сиромъ? ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~
~~[illegible]~~
„Мрия съ тъмнъ се. Не е дестина ли кобнѣ
страдание — правда, красота, любовь,
Ако не въ нашѣ, въ вѣчнотѣ бъдещ?
Да, живѣ вѣра въ себе, живѣ конъ —
И, въ сладостѣта ѝ, сиятъ ще бъдетъ сиромъ!..“
— Изгонихъ ядо е само мечтаи. —
„Ужасъ!? Да, смъртта; но съ нея
Единственно тъмнотѣ е тежолтѣ,
Съ чистъ во тишина. Вечнай и сладъ —
~~[illegible]~~ на сънуване до бъдъ ~~[illegible]~~,
Що бъдущето ще да е по дебо.
Любовъ и вѣра свободно освещаватъ
Що отвъдъ ще чистъ раб,
Вечнобелий миръ отъ свѣта свойто тъгуване...
Не за свѣтлинъ гроб що тритъ въ свѣта

дръзъ се доброто
дрогоцѣнно хера
високо на бурнаго.

тъмна сянка
дъсъ то тъмно
алъ ти тръ

ИЗВ. № 387